Bakır Serçe

Yavuz DEMİRKIRAN

Bakır Serçe

Yavuz DEMİRKIRAN

Ormanın kenarındaki sıcacık bir atölyede yalnız bir mucit yaşardı. Adı Bay Elias'tı ve tek arkadaşları aletleriyle düşünceleriydi. Yumuşak gri gözleri ve yuvarlak gözlüklerinin altından dışarı fırlayan incecik beyaz saçları vardı. Bir gün bir arkadaş yapmaya karar verdi. Bakırı ve minik dişlileri parlayana kadar cilaladı.

Bay Elias günlerce çalıştı. Parlak bakırdan küçük bir gövde ve perçinli metalden kanatlar yaptı. Ona pirinç bir gaga ve parlak, yuvarlak cam gözler verdi. Sonra göğsünün içine minik bir kurmalı kalp yerleştirdi. Sırtındaki anahtarı çevirdiğinde kalp kehribar renginde parladı ve tik tak etmeye başladı. 'Merhaba, küçük Bakır,' diye fısıldadı mucit.

Bakır metal kanatlarını çırptı ve havaya yükseldi. Bay Elias sevinçle güldü. Bakır'a rafların arasında ve açık pencereden dışarı uçmayı öğretti. Bakır, rüzgârın bakır tüylerinde hissettirdiği duyguyu çok sevdi. Ama atölyenin ötesindeki dünyayı merak ediyordu. Bir sabah kocaman yeşil ormana doğru uçtu.

Orman gerçek serçelerle doluydu. Dallarda cıvıldayıp zıplıyorlar, yumuşak kahverengi tüyleri esintiyle kabarıyordu. Bakır yakınlarına konduğunda hepsi sustu. Parlak bakır gövdesi güneş ışığında ışıldıyor, metal kanatları hafifçe şıngırdıyordu. Serçeler siyah gözleriyle ona baktı. 'Bu da ne?' diye fısıldadı biri.

Pip adında cesur, genç bir serçe yaklaştı. Kahverengi ve krem tüyleri düzgündü, dik kuyruğu merakla kıpırdıyordu. 'Merhaba!' diye cıvıldadı. 'Çok parlakmışsın. Sen nesin?' Bakır başını yana eğdi. 'Ben Bakır'ım,' dedi. 'Ben de senin gibi bir serçeyim. Ama metalden yapıldım.' Pip'in siyah gözleri kocaman açıldı. 'Metalden mi? Ne tuhaf!'

Pip yüzlerce soru sordu. 'Kalbin gerçekten tik tak ediyor mu? Tohum yiyebiliyor musun? Kanatların neden bu kadar sert?' Bakır bildiği kadarıyla cevap verdi. Pip'e parlayan kurmalı kalbini gösterdi. Pip büyülendi. 'Kalbin parlıyor!' dedi. 'Bu harika!' Diğer serçeler hâlâ uzak duruyordu ama Pip yanından ayrılmadı. Bakır göğsünde sıcacık bir gıdıklanma hissetti.

Sürünün en bilge serçesi olan Yaşlı Çalıkuşu aşağı süzüldü. Gri-kahverengi tüyleri hafifçe dağınıktı, benekli göğsü kabarıktı. Bilge koyu gözleriyle Bakır'a baktı. 'Metal bir kuş mu?' dedi yavaşça. 'Böyle bir şey hiç görmedim. Buraya ait olduğundan emin misin?' Bakır'ın kanatları sarktı. 'Bilmiyorum,' dedi sessizce.

Bakır serçelerin oyunlarına katılmaya çalıştı. Dalların arasında tohum yakala ve kovalamaca oynadılar. Ama metal kanatları hızlı dönüşler için fazla sertti ve pirinç gagası yem gagaladığında tıkırdıyordu. Diğer serçeler kıkırdayıp uzaklaştı. 'Bizim gibi yapamıyor,' diye fısıldadılar. Bakır kendini çok yalnız hissetti. Sadece Pip yanında kaldı.

O öğleden sonra rüzgâr esmeye başladı. Önce sadece bir esintiydi ama kısa sürede güçlendi. Ağaçlar sallandı, yapraklar havada uçuştu. Serçeler bir çalının içinde birbirine sokuldu. 'Fırtına geliyor!' diye bağırdı Yaşlı Çalıkuşu. 'Sığınmak için büyük meşe ağacına gitmeliyiz!' Ama rüzgâr çoktan uğuldamaya başlamıştı.

Serçeler uçmayı denedi ama şiddetli rüzgârlar onları geri itti. Yumuşak tüyleri savruldu, havada yuvarlanıp durdular. 'Bu havada uçamam!' diye ciyakladı Pip, bir dala tutunarak. Bakır arkadaşlarının çırpınışını izledi. Metal kanatları sert rüzgârda bile sağlam duruyordu. Ne yapması gerektiğini biliyordu. 'Beni takip edin!' diye seslendi. 'Ben bu fırtınada uçabilirim!'

Bakır perçinli metal kanatlarını açtı ve fırtınaya daldı. Rüzgâr bakır gövdesini dövdü ama metal kanatları sağlam kaldı. Önde uçarak rüzgârın içinde bir yol açtı. 'Bu taraftan!' diye cıvıldadı. 'Yakın kalın!' Şaşkına dönen serçeler onu izledi. Bakır onları sallanan ağaçların arasından yönlendirirken kurmalı kalbi düzenli bir şekilde tik tak ediyordu.

Bakır sürüyü şiddetli rüzgârların içinden geçirdi, metal kanatları kararlılıkla çırpındı. Dallardan kaçtı ve rüzgârın daha zayıf olduğu alçak yerlerde uçtu. Pip hemen arkasından geldi, sonra Yaşlı Çalıkuşu. Diğer serçeler Bakır'ın kararlı uçuşuna güvendi. Sonunda büyük meşe ağacına ulaştılar. Kalın gövdesi ve geniş dalları fırtınadan güvenli bir sığınak sunuyordu.

Meşenin yapraklı sığınağının içinde serçeler birbirine sokuldu, güvende ve kuruydu. Yaşlı Çalıkuşu Bakır'a döndü. 'Bizi kurtardın,' dedi, bilge gözleri yumuşacıktı. 'Metal kanatların tuhaf değil—harika.' Diğer serçeler başlarını sallayıp teşekkürlerini cıvıldadı. Bakır'ın kurmalı kalbi sıcacık parladı. Kendini hiç bu kadar mutlu hissetmemişti.

Fırtına geçtiğinde orman yağmur damlalarıyla pırıl pırıl parladı. Pip Bakır'a doğru zıpladı. 'Tanıdığım en cesur serçesin,' dedi. 'Bizimle kalır mısın?' Bakır yeni arkadaşlarına baktı. 'Çok isterim,' dedi. O günden sonra Bakır serçelerin arasında yaşadı. Hâlâ tohum yiyemiyordu ama en güzel hikâyeleri anlatabiliyordu.

Yaşlı Çalıkuşu sık sık Bakır'la oturup gün batımını izlerdi. 'Parlak kanatlarından korkmakla aptallık ettik,' dedi. 'Onlar bir armağan.' Bakır farklı olmanın saklanacak bir şey olmadığını öğrendi. Metal kanatları ve kurmalı kalbi onu özel kılıyordu. Ve başkalarına yardım etmek kalbini her zamankinden daha parlak ışıtıyordu.

Bir akşam Bakır, Bay Elias'ı ziyaret etmeye uçtu. Mucit küçük serçesini görünce gözleri parladı. 'Arkadaşlar bulmuşsun!' dedi. Bakır başını salladı. 'Ve onlara yardım ettim,' diye cıvıldadı. Bay Elias gülümsedi, kırışıklıkları belirginleşti. Bakır atölyede her zaman bir yuvası olacağını biliyordu ama kalbi ormana da aitti.